

Skandalen i Stadshuset

Den kommunistkongress som kallade sig fredskonferens förlöpte i det stora hela på det sätt man väntat. Arrangörerna kunde med belåtenhet förevisa det fåtal berömdheter som brukar göra tjänst i dylika fall, från Nobelpristagaren Joliot-Curie, klar kommunist, till en menlös medlöpare som domprosten i Canterbury — det parti som säger sig bilda det klassmedvetna proletariatet är som bekant alldeles särskilt angeläget om att utnyttja alla handa koryfeer. Uttalandena och resolutionerna var i regel allmänna till meningslöshet, men den reella inställningen och avsikten blottades i åtskilliga sammanhang. "Vi är stolta att tillhöra hundramiljonernas mäktiga fredsfront, som under ledning av den socialistiska Sovjetunionen är oövervinnelig", hette det i en budkavle. Joliot-Curie uppräknade de "stora händelser" som "stärkt fredstanken: det folkliga Kina har bildats, det amerikanska monopolet på atomkraften har brutits och ett demokratiskt Östtyskland har bildats". Neppi förklarade "att de amerikanska vapenleveranserna till Europa utgör en krigshandling". Att Ryssland erövrat ett tiotal

europiska stater ansågs tydligen av alla vara en insats i fredens intresse.

Allt detta är i sin ordning. Kommunismen har systematiskt våldfört sig på politikens heliga ord, och det är inte underligt att ordet fred får samma behandling som orden frihet och demokrati. Sann frihet är förtryck, koncentrationsläger och tortyr, sann demokrati är despoti och likriktning, sann fred är rysk expansion och underkastelse inför det ryska hotet.

Lögnapparaten är densamma som nazismens, och den tjänar samma mål: världsvälde för en maktlysten klick, som genom sina gärningar, dömts till undergång eller nya erövringar.

Att de svenska talmännen mottog en delegation från dessa maskerade ryssagenter är beklagligt, allra helst som de fotografier som härvid togs måste ge allmänheten i utlandet en oriktig bild av vår inställning till spektaklet. Vida värre är dock att konferensen, enligt det av socialdemokrater och kommunister fattade beslutet, bjöds välkommen i Stockholms stadshus. Stadsfullmäktigordföranden uttalade vid mottagningen bland annat:

Aven om jag inte hyser odelad tillit till möjligheterna att bringa fredsfrågan närmare sin lösning genom konferenser och uttalanden, bör varje ärlig strävan i den riktningen respekteras. Avgörande blir då för det första om kravet bärs fram av en ärlig mening utan sidoblickar och förhoppningar om andra önskade effekter. Vidare måste förståelse finnas för den enligt mitt sätt att se objektiva meningen att det aldrig är den enes fel om två

grälar. Överfört till fredsfrågan skulle detta betyda att framställningar i fredsbejakande syfte måste göras med samma kraft till båda parterna, icke ensidigt till den ena. Uppfylles dessa båda tankegångar, har konferensen en stor uppgift att fylla. Jag hoppas att så är fallet, och med denna förhoppning hälsar jag kongressen välkommen till Stadshuset.

Hr Carl Albert Anderson ville tydligen genom dessa ord sätta sig på två stolar. I själva verket ramlade han mellan bägge. Kommunismens missnöje framgår av Ny Dags starkt beskurna referat. För varje demokrat ter sig yttrandet skandalöst just därför att det visar den onda viljan att fortsätta med kommunistkurtis under bekännelse till demokratin. Samtidigt som hr Anderson yttrade detta förklarade Sveriges socialdemokratiska ung-

domsförbund att "bakom den i Stockholm konfererande världsfreds rörelsen skymtar den kommunism vars yttersta strävan mindre gäller freden än lusten att behärska världen", och Morgon-Tidningen klarlägger att kommunismen finansieras av Ryssland. Likväl får vi tyvärr anta att socialdemokraterna är beredda att återvälja och mot all kritik försvara hr Anderson. Och sedan blir man indignerad över beskyllningarna för dubbelspel!

Om hr Anderson är halvkommunist eller blott företer en total slapphet är inte be-

kant. I varje fall borde han efter denna tarvlighet vara omöjlig som stadsfullmäktiges ordförande.